

som muligt komme til den næste Ombytning. Jeg for min Del venter, at allerede før det Tidspunkt, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) nu nævner, da Rekrutterne er fuldt uddannede, vil der kunne foregaa nye Ombytninger, hvorved den ældre Del af det ugifte Mandskab, som endnu i nogen Tid maa forblive inde, kan blive hjemsendt.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Klaus Berntsen: Den højtærede Minister mener, at der i hvert Tilfælde vil blive nogen Misfornøjelse, hvordan man end bærer sig ad, men jeg tror ikke, Misfornøjelsen bliver saa stor, naar man bliver enig om at hjemsende en hel Aargang og selvfølgelig ikke af de yngste (Uro paa Tilhørerpladsen).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige.

Klaus Berntsen: Ingen vil, forekommer det mig, tage hverken Regering eller Rigsdag det ilde op, at man, naar man vil lette Byrden for de værnepligtige, først letter den for de ældre Aargange. Naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) før udtalte, at den foreslaaede Ordning medfører, at ældre Aargange bliver hjemsendt, idet det unge Mandskab, der bliver indkaldt, vil træde i Stedet, ved det ærede Medlem jo godt, at denne Virkning ikke viser sig straks. (K. M. Klausen: Ja, men Virkningen kommer). Ja vel, og ingen har heller noget at indvende imod, at man indkalder de Rekrutter, som skulde indkaldes til Uddannelse i 1915, allerede i Slutningen af dette Aar og i Begyndelsen af 1915, for at de, naar de bliver uddannede, kan erstatte ældre Aargange, som da kan hjemsendes. Men det varer nogen Tid, og det er jo ikke blot det, der skal ske ifølge Lovforslaget, det er jo ogsaa Ministerens Hensigt saa hurtigt som muligt at ombytte de gifte i de ældre Aargange med endnu ældre Aarganges Mandskab, selv om der findes gifte blandt dette. Det er det, der bringer lidt Forstyrrelse i min Glæde over Lovforslaget. Jeg tror ikke, det er en saa retfærdig og forstandig Ombytning, som hvis man hjemsendte en Aargang helt og fuldt og ombyttede den med en anden Aargang, selv om denne er ældre.

Forsvarsministeren (P. Munch): Diskussionen mellem det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) og mig er ikke Udtryk for nogen vidtgaaende Meningsforskel. (Klaus Berntsen nikker): Jeg ser, det ærede Medlem bekræfter denne Opfattelse. Den er kun Udtryk for en Meningsforskel om, hvem det er mest hensigtsmæssigt i første Omgang at sende hjem. Og jeg tror, det ærede Medlem har Uret, og megen Uret, i sin Opfattelse af, at Misfornøjelsen vil blive større, naar de gifte sendes hjem, end hvis man hjemsender aargangsvis. Jeg ønsker at gøre nogle faa Bemærkninger dertil, fordi jeg er bange for, at hvis Diskussionen sluttede af med en Understregning heraf, vilde den bidrage til at skabe forøget Misfornøjelse, og det er der al mulig Grund til at være paa Post overfor. Der er ikke Tvivl om, at de Forhold, hvorunder Mandskabet ligger inde i Øjeblikket, i mange Henseender er trættende for Mandskabet. Det er en vanskelig Tilstand, og Vanskelighederne føles ogsaa i meget høj Grad af Befalingsmændene. Jeg vil derfor ikke gerne have, at denne Diskussion skulde bidrage til at fæstne eller øge Misfornøjelsen, men hellere, at den skulde bidrage til at formindske den. Jeg kan ikke se rettere, end at de ugifte Folk af 6te Aargang — som er dem, man kunde tænke sig vilde være misfornøjede — maa, naar de ser paa Hensynet til andre Mennesker, erkende, at Nøden er større paa de Steder, hvor en Familie rammes af en langvarig Soldatertjeneste, end hvor det er ugifte Folk, der rammes. Jeg tror, at Følelsen heraf maa blive saa stærk hos disse Folk af 6te Aargang, at de maa kunne forstaa, at nogen Tids længere Tjeneste for dem end for de gifte Folk, som har paataget sig Forsørgelse af andre Mennesker, ikke er en Ubillighed, men en Retfærdighed.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Klaus Berntsen: Heller ikke jeg skal forlænge Diskussionen videre. Den højtærede Minister og jeg er enige om, at en Ombytning maa og bør finde Sted, og vi er ogsaa enige om, at Ombytningen bør vække saa lidt Misfornøjelse som muligt. Men vi er ikke enige om den Vej, man skal gaa for at opnaa dette. Jeg gaar ud fra, at der er mange unge Mennesker, som for denne ekstraordinære Indkaldelse f. Eks. har købt en Ejendom og købt den